

Περὶ τοῦ χαλκοῦ

Χαίρε, ὦ Θεόφιλε. πέπομφα τῆς δούλῳ μου ἴνα ἀγοράσῃσι χαλκὸν τιμὰ ἀπὸ σοῦ· καὶ τοῦ παραγίγμεθα αὐτὸν εἰς τὸν οἶκόν σου καὶ τὰ ἀργύρια ἐν ταῖς χερσίν σου τεθήματα, τότε ἀπέπλευσε αὐθις ἐπὶ με. καὶ τοῦ παραγερομένου αὐτοῦ ἐν τῷ οἴκῳ μου, ἔθετο τὸν χαλκὸν σὸν ἐν ταῖς χερσίν μου· ἀλλὰ τοῦ ἰδεῖν με ὅτι οὐκ ἐστὶ ὁ χαλκὸς ὃν ἠθέληκα, ἔκραξα πρὸς τὸν δούλόν μου λεγὼν ὅτι Οὐκ ἐστὶν ἀγαθὸς ἕτος· διὰ τί τοῦτομ τὸν χαλκὸν ἠγόρασα; ἐκφέρει τοῦτομ. αὐτὸν τύψαι μὲν ἐθέλωμ, ὁ δ' ἀπεκρίθη μοι λεγὼν ὅτι Ἀλλ', ὦ κύριε, ἕτος ἀληθῶς ἐστὶ ὁ χαλκὸς ὃ πωλεῖται ὑπὸ τοῦ Θεοφίλου. ὀργισαμένους ἔμ αὐθις καὶ κραξαμένους πρὸς τὸν δούλόν μου, ἐκώλυσα αὐτὸν λέγων ὅτι Φέρε μοί τι γράψαι· δὲ με Θεοφίλῳ ἐπιστολὴν πέμψαι. καὶ τοῦτο μῦμ ποιῶ.

Εὐ οἶδας, ὦ ἀγαθὲ φίλε, ὅτι ἠθέλησα ἀπὸ σοῦ τῆσιν τὸν χαλκὸν ἀγοράσαι διότι ἀγαθὸν μὲν ἐθαύματο ὅμ ὅτε παρὰ σε ἦμ καὶ δ' ὑπιχοῦ ὅτι ὁ ἄριστος πάντων τῆς χαλκοπωλῶν τῆ χώρα ταύτῃ εἶ· ἀλλὰ ψεύδολογήσας· τί ἐγίγμετο τῷ χαλκῷ ὃμ ἐδίξας μοι ἐν τῷ με πρὸς τὸν οἶκόν σου εἶμαι; βύλομαι εἰδέμαι. ὡμ ἔμεκα μῦμ τὸμ μὲμ ἀποληφθήματα χαλκὸν μὴ ἀποδώσω σοι, καὶ δ' ἄλλον τῆς δούλῳ πέμψω πρὸς σε ἴνα τὸμ ἀγαθὸν χαλκὸν ὃμ ἠθέλησα ὅμ ἀπ' ἀρχῆς λαβῆ. ἴδι καὶ ὅτι ὄπλοις ἐλδίσεται οὐς ἡσάται ἐὰμ αὐτὸμ μὴ διδῶς τὸμ χαλκόν· ἀλλὰ πρῶτος ἀγγελομ πέμψω ἴνα τῆμ ἐπιστολῷ μου ἀγαγῶσαι διωμῆ πρὸ τοῦ τὸμ δούλομ παραγίγμεθα.

Θέλω τῆμ φιλίαν ἡμῶν φυλάττειμ, Θεόφιλε, ἀλλὰ μηκέτι γελάσας ἐὰμ μὴ δέχωμαι τὸμ χαλκὸν ὃμ ὀφείλεις μοι. ἐὼ ὃμ πέμπω εἰς τὸν οἶκόν σου ἴεμαι καὶ δίδοσο αὐτῷ ὃ ἂμ ἐθέλοι. Ἐξελδίσεται τῷ χαλκῷ ἀγαθῷ καὶ οὐ τῷ κακῷ καὶ ἐάσεις ἕξω ὕβρεως αὐτὸμ ἐξίεμαι· ἀλλ' ἐὰμ παραγίγμηται καὶ ἐν τῷ σε δύρεμ ἀποθαμῆται αὐτὸμ, ἐλδίσηται οἱ ἄλλοι δούλοι μου ὄπλοις καὶ ἀποθαμῶντα σε ληψόμεθα πάντα καὶ οὐ θέλω τοῦτο, τί τότε γὰρ γέμοιτο ἂμ τοῖς παισίμ σου καὶ τῆ γυναικί σου; ἐλπίζωμεμ ὅτι μήποτε ἐξέλθῃσκα. Ἐρρωσο